

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoP/44/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6216206393
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6216206393.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudkyň JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Janky Boroškovej, vo veci starostlivosti o maloletú C. D., nar. XX. XX. XXXX a F. D., nar. XX. XX. XXXX, obidve bytom u otca, zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny vo Veľkom Krtíši ako kolíznym opatrovníkom, deti rodičov otca Q. D., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom W. č. XXX, XXX XX H. a matky R. D., nar. XX. XX. XXXX prechodne bytom S. II. XXX/X, XXX XX A., o zverenie do výchovy a určenie výživného, o odvolaní matky R. D., nar. XX. XX. XXXX proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 12P/89/2016-73 zo dňa 21. 03. 2017 takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

II. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom maloletú C. D., nar. XX. XX. XXXX a maloletú F. D., nar. XX. XX. XXXX zveril do osobnej starostlivosti otca, ktorých ich bude zastupovať a spravovať ich majetok. Druhým výrokom súd prvej inštancie matku zaviazal od právoplatnosti rozsudku prispievať na výživu maloletej C. D., nar. XX. XX. XXXX a F. D., nar. XX. XX. XXXX na každú z maloletých výživným vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, nepnoleté dieťa vždy do 25. dňa v mesiaci vopred k rukám otca. V treťom výroku súd prvej inštancie matku oprávnil stretávať sa s maloletou C. a maloletou F. každý pondelok, stredy a piatky v čase od 13.30 hod. do 18.00 hod. s tým, že maloleté prevezme pred Základnou školou, H. vo R. P. v stanovenú hodinu a v stanovenú hodinu ich odovzdá otcovi pred svojim bytom. Štvrtým výrokom súd prvej inštancie otca zaviazal maloleté deti na styk s matkou riadne pripraviť. V piatom výroku súd prvej inštancie žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal. A v poslednom šiestom výroku súd prvej inštancie uviedol, že týmto dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11P/70/2015-72 zo dňa 11.03.2016 v časti úpravy práv a povinností k maloletým deťom.

2. Súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 26, § 24 ods. 4 a § 62 ods. 3 Zákona o rodine. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v danom prípade bola preukázaná taká podstatná zmena pomerov, ktorá odôvodňuje zmenu predchádzajúceho súdneho rozhodnutia. Podstatná zmena pomerov nastala v tom, že v čase pôvodnej úpravy matka ako aj otec spolu s maloletými deťmi bývali v spoločnej domácnosti v dome vo vlastníctve otca maloletých detí, v ktorom mala každá z maloletých vlastnú izbu. Matka maloletých detí sa presťahovala v októbri 2016 do jednoizbového bytu vo R. P., v ktorom by matka spolu s maloletými obývala jednu obytnú miestnosť. Za danej situácie bol súd prvej inštancie tohto názoru, že lepšie bytové podmienky má zabezpečené otec maloletých detí, kde maloleté majú každá samostatnú izbu. Ide o prostredie, v ktorom maloleté vyrastali, na ktoré sú zvyknuté. Obidve maloleté prezentovali

svoj jednoznačný názor, že bývanie s matkou v jednej izbe im nevyhovuje, nakoľko potrebujú pokoj najmä pri učení. Obidve vyslovili, že chcú byť radšej zverené do osobnej starostlivosti otca s tým, aby styk matky s nimi bol upravený v poobedňajších hodinách po skončení školy. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie ďalej preukázané, že otec zabezpečuje starostlivosť o maloleté dcéry na požadovanej úrovni, zabezpečuje ich prípravu na vyučovanie do školy, tiež sa aktívne zaujíma o ich študijné výsledky, pravidelne sa zúčastňuje rodičovských združení. Naposledy striedavá osobná starostlivosť prebehla od 20. - 24. 11. 2016. Toho času striedavá osobná starostlivosť nefunguje. Súd prvej inštancie je toho názoru, že maloletým deťom je potrebné poskytnúť dostatočný časový priestor na to, aby si zvykli na oddelené spolužitie svojich rodičov a tiež je potrebné, aby rodičia prestali maloleté deti vystavovať konfliktným situáciám a prestali jeden druhého navzájom pred nimi znevažovať. Za daného skutkového stavu bol súd prvej inštancie toho názoru, že striedavá osobná starostlivosť nie je v záujme maloletých detí, lepšie podmienky pre ich výchovu má vytvorené otec, preto potom súd prvej inštancie maloleté dcéry zveril do jeho osobnej starostlivosti. Súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné nariadiť dokazovanie znalcom z odboru detská psychológia za účelom posúdenia vhodnosti striedavej osobnej starostlivosti. Matke súd prvej inštancie uložil povinnosť prispievať na výživu maloletých dcér výživným v minimálnej výške na každú z nich po 30 % zo sumy životného minima na nepľnoleté, nezaopatrené dieťa s poukazom na ustanovenie § 62 ods. 3 Zákona o rodine. Súd prvej inštancie pritom prihliadol na súčasné majetkové, osobné, zárobkové pomery matky z ktorých vyplýva, že táto poberá len dávku v hmotnej núdzi vo výške 275,50 eur, pričom z tejto sumy musí uhrádzať mesačne aj nájomné vo výške 140,- Eur. V záujme zachovania čo najširšieho kontaktu matky s maloletými deťmi súd prvej inštancie upravil styk matky s maloletými deťmi každý pondelok, stredu a piatok v čase od 13.30 hod. do 18.00 hod. s tým, že matka si maloleté dcéry prevezme pred základnou školou a odovzdá ich otcovi v mieste svojho bydliska. Súd prvej inštancie pri úprave tohto styku vychádzal aj z vôle maloletých detí, aby styk bol realizovaný s matkou v poobedňajších hodinách po skončení vyučovania. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na to, že takto upravená úprava styku je len rámcová a že rodičia sa spolu s maloletými deťmi môžu dohodnúť na širšom rozsahu styku v iných dňoch a časových intervaloch. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej v texte len „CMP“) v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. V súlade s citovaným ustanovením súd prvej inštancie účastníkom nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti rozsudku, ktorým okresný súd rozhodol o zverení do výchovy a určení výživného podala v zákonnej lehote odvolanie matka maloletých detí. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutočný stav veci a že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V odvolaní matka uviedla, že otec maloletých dcér sa k nej správal dominantne, resp. ukazoval svoju silu v tom zmysle, že je aj s bývaním odkázané na neho. Po rozvoде ju začal z domu vyhadzovať, vyháňať a vyhrážať sa jej, preto sa dňa 16.10.2016 presťahovala do podnájmu. Poukázala na správu ÚPSVR o prešetrení pomerov na strane maloletých detí. V odvolaní zdôraznila, že jej zo strany otca maloletých dcér nikdy nebola poskytnutá nijaká finančná pomoc a ani žiadne iné prostriedky k nadobudnutému bytu. Matka uviedla, že o výučbu maloletých dcér sa zaujíma, avšak v družine pracuje švagriná otca maloletých detí, ktorá má veľký vplyv, nakoľko ako náhle vstúpi do školy je pozorovaná a sledovaná. Vzniknutý problém by podľa nej vyriešilo prehlásenie dcér na inú školu, avšak nerada by im s tým zasiahla do ich života. Matku trápi, že pred dcérami nemá žiadnu autoritu. Nikdy nikomu nechcela a ani nechce ublížiť, je mieromilovný a nekonfliktný typ človeka, nevytvára hádky. Poukázala na otcovu zložitú a komplikovanú povahu. Matka cíti zodpovednosť voči svojim maloletým dcéram a nevidí žiaden vážny dôvod, aby boli zverené do osobitnej starostlivosti otca. Vzhľadom k vyššie uvedenému, žiada súd aby vykonal lepšie a väčšie dokazovanie o povesti otca. Myslí si, že je potrebné nariadiť dokazovanie znalcom z odboru detská psychológia za účelom posúdenia vhodnosti striedavej starostlivosti. Matka uviedla, že skutočná sila človeka spočíva v jeho vlastnostiach. Matka chce aby si dcéry uvedomili čo a kto je mama a akú má cenu a hodnotu. Matka ďalej poukázala na tú skutočnosť, že sa jej od 11.04.2017 podarilo zamestnať. Na záver matka uviedla, že sa neodstáhovovala kvôli dcéram, ale že odišla od ich otca.

4. K odvolaniu matky sa vyjadril otec maloletých dcér. Otec trvá na tom, aby deti ostali v jeho starostlivosti, ako naposledy určil súd. Navrhol aby na pojednávanie prišli aj deti a nech aj oni povedia svoj názor. Zároveň uviedol, že žiada o spätné vyplatenie výživného.

5. K vyjadreniu otca sa vyjadrila matka maloletých dcér. Matka uviedla, že aj naďalej trvá na tom čo uviedla v odvolaní, teda aby aj naďalej bola ponechaná striedavá starostlivosť. Ďalej poukázala

na tú skutočnosť, že má vyhovujúce podmienky po všetkých stránkach na zabezpečenie ich potrieb a starostlivosti. Veľmi ich má rada a chýbajú jej od 16. 10. 2016 ako sa odsťahovala zo spoločnej domácnosti do podnájmu. Odvtedy je jej kontakt a styk s dcérami znemožňovaný a sú tam dosť veľké komplikácie. Preto je toho názoru, aby maloleté dcéry sa nezúčastnili pojednávania a tým sa predišlo zbytočným psychickým stresom a traumám.

6. K vyjadreniu matky sa vyjadril otec maloletých dcér, pričom uviedol, že stále trvá na tom, aby deti ostali v jeho starostlivosti. Matka sa podľa neho odsťahovala do A. k novému druhovi a o deti nejaví záujem. Otec uviedol, že matka deťom nevolá a nekontaktuje ich a už osem mesiacov poberá sociálne dávky aj na deti, ktoré s toho nevideli skoro nič. Otec vo vyjadrení konštatoval, že matka „ľahá“ súdy, aby mohla naďalej poberať sociálne dávky aj na deti. Zároveň otec žiadal o spätné vyplatenie výživného a výživné chce navýšiť na 50 € na každé dieťa, pretože deti sú už staršie a on má na ne dosť veľké výdavky.

7. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej v texte len „CSP“) vec preskúmal v rozsahu určenom ust. § 65 a § 66 CMP, bez nariadenia pojednávania § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. V zmysle § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd stručne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, na základe akých skutočností vychádzal a akými úvahami sa pri vyhodnotení skutkového stavu riadil, a teda, spĺňa podmienky ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Na dôvody v ňom uvedené odvolací súd v podrobnostiach odkazuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k argumentom matky uvedeným v jej odvolaní dodáva nasledovné:

12. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, naopak, súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010). Odvolací súd tak poukazuje na námietku matky maloletých dcér, že okresný súd rozhodol v rozpore s vykonanými dôkazmi. Uvedená námietka matky maloletých dcér neobstojí, nakoľko okresný súd sa s každou jednotlivou námietkou matky maloletých dcér, na ktorú poukazovala počas konania a následne i v samotnom odvolaní vysporiadal. Prvoinštančný súd je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o zverení maloletých dcér do osobnej starostlivosti otca. Rozhodnutie prvoinštančného súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís prvoinštančný súd dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a aj spravodlivé. Obsah predmetného odvolania je takmer zhodný s námietkami matky maloletých dcér počas konania, ako i písomnými a ústnymi podaniami pred prvoinštančným súdom, a preto odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k týmto námietkam je úplné aj pokiaľ ide o samotné odvolanie. Matka maloletých dcér v odvolaní neuvádza žiadne nové relevantné okolnosti, ktoré by neboli predmetom prvoinštančného konania, resp. ktoré by prvoinštančný súd pri svojom rozhodnutí nezohľadnil. Vykonanie dokazovania znalcom z odboru detská psychológia, by aj podľa odvolacieho súdu bolo vo vzťahu k dostatočne zistenému skutkovému stavu okresným súdom nadbytočné.

13. Do práva na spravodlivý súdny proces rozhodne nepatrí právo, aby sa súd stotožnil s právnymi závermi (názormi) prezentovanými jednou alebo druhou stranou v konaní. Princíp riadneho chodu

spravodlivosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „Dohovor“), resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, zaväzuje súdy na odôvodnenie súdnych rozhodnutí; nemôže sa to však chápať tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument. Rozsah tejto povinnosti sa preto môže merať podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný vo svetle okolností každého prípadu. Prvoinštančný súd jednoznačne odôvodnil svoje rozhodnutie, pokiaľ išlo o rozhodnutie, ktorým zveril maloleté dcéry do osobnej starostlivosti otca. Za najdôležitejší považoval záujem dieťaťa tak, ako to predpokladajú ustanovenia Zákona o rodine.

14. I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Tak isto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 52/03). Okresný súd sa teda správne v odôvodnení rozhodnutia zameril len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce. Právo na spravodlivý súdny proces teda nezahŕňa, aby sa súd stotožnil s právnymi názormi účastníkov konania, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani aby bol úspešný v konaní (I. ÚS 50/04), ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhovaných dôkazov súdom.

15. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že okresný súd v tomto rozsahu náležite zistil skutkový stav a na základe neho rozhodol vecne správne v súlade s platnou právnou úpravou.

16. Krajský súd prioritne zvyrazňuje špecifickosť riešenej problematiky, náročnosť a obtiažnosť po stránke skutkovej s osobitným hľadaním tzv. prioritného záujmu na čo najlepšej výchove detí. Prioritne však za zdravý, úspešný, nenarušený vývoj a výchovu detí zodpovedajú obidvaja rodičia. Ani spoločnosť ani úrady ani inštitúcie nedokážu ani pri zákonom stanovených postupoch deťom nahradiť porozumenie, lásku, toleranciu, pochopenie obidvoch rodičov, súladnosť ich vzájomnej komunikácie. Prioritne rodičia si musia uvedomiť, že ich oddelené spolužitie ešte neznamená narušenie kontaktu detí s obidvoma rodičmi osobitne v tých prípadoch, keď rodičia obidvaja sa domáhajú výchovy detí, chcú deťom odovzdať lásku, opateru, starostlivosť, spĺňajú obidvaja rodičia podmienky výchovy. Porozumenie vo vzájomnej komunikácii medzi rodičmi je prioritným a základným predpokladom zverenia dieťaťa najmä do osobnej starostlivosti jedného rodiča.

17. Krajský súd zistil, že okresný súd vykonal v súdnej veci rozsiahle dokazovanie, skutkový stav zistil riadne, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP a vzhľadom na existujúce pomery medzi účastníkmi konania správne zohľadnil princíp najlepšieho záujmu detí a tom základe správne danú právnú vec uzavrel.

18. Súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvoma rodičmi (§ 24 ods. 4 Zákona o rodine).

19. Okresný súd pri svojom rozhodnutí o zmene výchovy a pri zverení detí do osobnej starostlivosti otca postupoval v intenciách ustanovenia § 24 ods. 4 Zákona o rodine, pretože pri zverení detí do osobnej starostlivosti otca zhodne ako okresný súd aj krajský súd zdieľa názor, že za prioritné hľadisko bolo potrebné považovať „ postoj detí „ k rodičom, pocit bezpečia detí v prostredí v ktorom deti od útleho veku žijú, ich citové vnímanie novej, zmenenej situácie, ktorá po odchode ich matky nastala. Povahové črty detí, ich postoj, správanie sa, orientovanie sa v zmenených vzťahoch aj rodičov (poznámka odvolacieho súdu - pritom ide o zložitú zmenu v rodinných vzťahoch a spolužití účastníkov v ktorej sa deti bez vlastnej viny ocitli). Podľa názoru odvolacieho súdu bude osobitne významné, aby obaja rodičia trpezlivo a objektívne pristupovali k vytvoreniu kvalitatívne novej „ cesty „ matky k maloletým dcéram, pretože

materinskú lásku, nehu zvlášť vo vzťahu matka - dcéry, nedokáže maloletým dcéram vynahradiť ani najlepší otec. Navyše otec je práve tým rodičom, ktorý je povinný vytvoriť konkrétne a úprimné kroky pre obnovenie pozitívneho vzťahu detí k matke. V jeho prístupe k plneniu tejto povinnosti by mal prevládať rozumný úsudok a cit, skutočný záujem „rodiča“, o dobro a budúcnosť vlastných detí. Treba dodať i to, že otec v starostlivosti ktorého sa deti nachádzajú je tzv. mienko - tvorný rodič, on ovplyvňuje postoj, názory detí na matku.

20. Rozsah a intenzitu stretnutí, vymedzenie ďalších rodičovských práv a povinností okresný súd upravil v medziach zákona. Ak matka bude môcť realizovať rodičovské práva v takom rozsahu ako to okresný súd stanovil (napr. v rámci stretnutí s deťmi, informovanosti o deťoch a pod.), je dôvodné aj očakávanie výsledku - obnovenia vzájomných pozitívnych vzťahov matky a maloletých dcér. Otec si však musí uvedomiť, ak by matke bránil, resp. neumožnil realizovať práva vymedzené v súdnom rozhodnutí, mohol by sa vystaviť jednak trestnému stíhaniu a jednak svojim správaním by mohol zakladať aj dôvod pre zmenu výchovy detí.

21. Otázku určenia výživného, výšky vyživovacej povinnosti matky okresný súd ustálil správne, vychádzal z príjmových možností a schopností rodičov, zohľadnil ich životnú úroveň ako aj štandardné odôvodnené potreby detí.

22. V súvisiacom výroku o náhrade trov prvoinštančného konania rozhodnutie okresného súdu má oporu v § 52 CMP.

23. Čo sa týka tvrdenia otca maloletých dcér vo vyjadrení zo dňa 22.06.2017, v ktorom otec žiada o spätné vyplatenie výživného a výživné chce navýšiť na sumu 50 € za každé dieťa, pretože deti sú už staršie a on má na ne dosť veľké výdavky. Krajský súd ako súd odvolací poukazuje na ust. § 371 CSP, podľa ktorého žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť, pričom za zmenu žaloby sa považuje návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo. Zmenou žaloby je aj podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, ako aj dôvody, na ktoré vo svojom rozhodnutí poukázal okresný súd a ktoré nie je nutné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

25. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP s tým, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

26. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).